

Μανόλης Αθανασίου

Α. Ο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ - ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ

Εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια από την κατάρρευση των αντεργατικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης και την επιβεβαίωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κυριαρχίας, ο «βασιλιάς παρουσιάζεται ολόγυμνος»: περισσότερα από έξι χρόνια στη δίνη μίας αξεπέραστης ΔΟΜΙΚΗΣ κρίσης, το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα οδηγεί τον πλανήτη στην απόλυτη εξαθλίωση, την ένδεια, την περιβαλλοντική καταστροφή, τον πόλεμο. Όπως σχετικά πρόσφατα ανέφερε ο Χ. Κίσιγκερ (ναι, αυτό το κορακοζώητο «γεράκι» ζει ακόμη !!!), «όποιος δεν ακούει τα τύμπανα του πολέμου είναι μάλλον κουφός», εκφράζοντας στο καπιταλιστικό σήμερα την παμπάλαια αρχή του Κλαούζεβιτς ότι «ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα»... Αυτής της συγκεκριμένης πολιτικής φυσικά, που ενώ στο «εσωτερικό» κάθε χώρας επιδίδεται σε μία πρωτόγνωρη σε ένταση και έκταση «γενοκτονία» της εργατικής τάξης (γηγενούς και μετανάστριας) και των υπόλοιπων παραγωγικών στρωμάτων της κοινωνίας (φτωχομεσαία αγροτιά - μικροαστικά στρώματα της πόλης και της υπαίθρου - υπάλληλοι), στο «εξωτερικό» επιδίδεται ολοένα και περισσότερο σε πολεμικές περιπέτειες ξαναμοιράσματος (ξανά ...και ξανά ...και ξανά...) του κόσμου και των «σφαιρών επιρροής» [κύρια αναφορά εδώ στα Ιμπεριαλιστικά Κέντρα ΗΠΑ - ΕΕ αλλά και στις αναδυόμενες τοπικές [για την ώρα] ιμπεριαλιστικές δυνάμεις Κίνας - Ρωσίας, εντός ή εκτός BRICS...}.

Ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος εξελίσσεται ήδη με περισσή βιαιότητα στις μέρες μας: Ουκρανία, Ιράκ, Συρία, Παλαιστίνη, Λιβύη, Υεμένη, Σομαλία, Μάλι, Τουρκικό - Ιρακινό Κουρδιστάν... αποδεικνύοντας ότι ο «ασφαλέστερος κόσμος» που υπόσχονταν οι καπιταλιστές μετά την κατάρρευση της Ανατολής είναι απλά φύκια για μεταξωτές κορδέλες: **όσο το, ΑΛΥΤΟ ακόμη στα πλαίσια της προαναφερόμενης παρούσας κρίσης, πρόβλημα με την αντιμετώπιση της πτώσης του μέσου ποσοστού κέρδους**

εξακολουθεί να ρίχνει καταθλιπτική τη σκιά του στις καπιταλιστικές χρηματαγορές, τόσο οι κάνες των οπλοπολυβόλων θα παραμένουν ζεστές από τη διαρκή τους χρήση όπου Γης...

Β. Ο ΚΑΝΙΒΑΛΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ της ΕΠΟΧΗΣ μας και η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Αν έτσι έχουν τα πράγματα με τον Ολοκληρωτικό Καπιταλισμό και τη Δομική του Κρίση, ας δούμε πού βρίσκονται οι δυνάμεις της αναγκαίας αντίστασης: στο εσωτερικό κάθε χώρας, η αστική τάξη επιδίδεται σε ένα ανελέητο «πογκρόμ» ενάντια στα εργατικά δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες, κυβερνά ανοιχτά ή συγκεκαλυμμένα δικτατορικά (βλέπε Ελλάδα), ενώ το εργατικό κίνημα και οι λαϊκές τάξεις παρακολουθούν αμήχανα τις εξελίξεις, ουσιαστικά αδύναμα να αντεπεξέλθουν στη σφοδρότητα της επίθεσης με λογική και σχέδιο, με αποφασιστικότητα και παρρησία. Για δεκαετίες διαβρωμένα τα εργατικά σωματεία από τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, ούτε θέλουν ούτε μπορούν να καθοδηγήσουν την αντίσταση, πόσο μάλλον την ανατροπή. **Όμως αυτό ακριβώς είναι που χρειάζεται ο κόσμος της εργασίας για να ανασάνει στοιχειωδώς στις μέρες μας: την πλήρη ανατροπή του συστήματος του καπιταλισμού και το πέρασμα στην απελευθερωτική κοινωνία των «ελεύθερα συνεταιριζόμενων παραγωγών», στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό... ΣΗΜΕΡΑ, ΤΩΡΑ και όχι σε ένα ΜΕΣΣΙΑΝΙΚΟ ΕΠΕΚΕΙΝΑ κάποιας Δευτέρας Παρουσίας (λέγε Λαϊκής Οικονομίας - Εξουσίας που ευαγγελίζεται το ΚΚΕ) όπου θα ...ωριμάσουν οι συνθήκες (ζήσε Μάη μου...). Και σε ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ και όχι ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ με τον ΑΝΤΙΠΑΛΟ (όπως κάνει π.χ. ο ΣΥΡΙΖΑ...).**

Ακόμη και το ελάχιστο εργατικό ή δημοκρατικό αίτημα στις μέρες μας αντιμετωπίζεται από τη «σιδηρά φτέρνα» του Καπιταλιστικού Κράτους και των μηχανισμών του (Στρατός - Αστυνομία - Δικαστική Εξουσία) με περισσή βαναυσότητα και ακραία βαρβαρότητα. **Γιατί ο Καπιταλισμός και το Κράτος του είναι στις μέρες μας απόλυτα συνώνυμα της ανείπωτης βαρβαρότητας και του κανιβαλισμού του συστήματος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Και πρέπει να συντριβούν, προτού συντρίψουν την ανθρωπότητα !!!**

Κράτος και Παρακράτος (φασιστικά τάγματα εφόδου - οπαδικοί στρατοί αθλητικών συλλόγων - μαφιόζοι κλπ.) χέρι - χέρι εξανδραποδίζουν ανθρώπινες ζωές, καταστρέφουν κοινωνικές υποδομές, καταληστεύουν τον κοινωνικό πλούτο μοιράζοντάς τον σε «λίγους κι εκλεκτούς». Η δωρεάν παιδεία - περίθαλψη / υγεία, η αξιοπρεπής συνταξιοδότηση, οι κοινωνικές δομές βάλλονται πανταχόθεν, κινδυνεύοντας με οριστική διάλυση. Αυτό **το ελάχιστο μεροκάματο ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ του εργαζόμενου κινδυνεύει !!!**

Αυτή η κατάσταση γεννάει καθημερινά ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ (χέρι - χέρι με την ηττοπάθεια και την αποστράτευση, δυστυχώς), **αλλά πρέπει να βρεθεί κάποιος να της δώσει πλήρες νόημα και να την εκφράσει, οδηγώντας την ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ !!!** Και αυτός ο κάποιος είναι το Συλλογικό Κίνημα - Μέτωπο - Κόμμα του εργαζόμενου λαού!!! Αυτά τα πράγματα έχει ανάγκη και η σημερινή μας εποχή: ένα μάχιμο Εργατικό Κίνημα «Νέου Τύπου», απαλλαγμένο από τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, ένα ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ του κόσμου της ΕΡΓΑΣΙΑΣ για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ της ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ - ΑΝΤΙΛΑΪΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ένα ΣΥΓΧΡΟΝΟ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ικανό να καθοδηγήσει την αντικαπιταλιστική επανάσταση ως το τέλος...

Γ. ΜΕ ΠΟΙΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ - ΠΟΤΕ, ΠΟΙΟΣ, ΠΩΣ...

Μπαίνοντας στα - πραγματικά - δύσκολα ερωτήματα, με τα οποία πρέπει να αναμετρηθούμε και στο παρόν Πανελλαδικό Σώμα, ας μου επιτραπεί μία λεκτική υπέρβαση, θεωρώ σχηματική του τρόπου με τον οποίο πρέπει οι συνειδητοί επαναστάτες της εποχής μας (όπως και κάθε εποχής, άλλωστε) να αντιμετωπίζουν το παραπάνω ερωτηματολόγιο: ΠΟΤΕ αν όχι ΤΩΡΑ, ΠΟΙΟΣ αν όχι ΕΜΕΙΣ, ΠΩΣ αν όχι χωρίς ένα συνεκτικό ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ...

Το «ΠΟΤΕ» πρέπει να απαντάει στην αναγκαιότητα της κατανόησης του μεγάλου ορισμού στο κομμουνιστικό μανιφέστο των Μαρξ - Ένγκελς: **Κομμουνισμός είναι η κίνηση που καταργεί στο ΣΗΜΕΡΑ την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων...** Στο σήμερα, όχι όταν ωριμάσουν οι συνθήκες (αλήθεια, ποιος το καθορίζει αυτό;;;;) για την όποια λαϊκή εξουσία - οικονομία (δηλαδή, ΠΟΤΕ !!!). Και, αλήθεια, ας μπει κάποιος στον κόπο να μας εξηγήσει γιατί πρέπει να περιμένουμε κάποια θεοκρατικής κομματικής αντίληψης Δευτέρα Παρουσία για να επιλύσουμε ΑΜΕΣΑ προβλήματα του εργαζόμενου λαού, την ίδια την επιβίωσή του, αδυνατώντας να συντάξουμε στο σήμερα ένα μεταβατικό πολιτικό πρόγραμμα κάλυψης ΑΜΕΣΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ, σαν αυτά που κατά καιρούς έχουμε επεξεργαστεί και σαν ΝΑΡ αλλά και σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αν ένα τέτοιο πρόγραμμα χρειάζεται διαρκή εμβάθυνση, επικαιροποίηση και εκκλαίκευση είναι άλλο πράγμα από το να μην υπάρχει καθόλου μέχρι την όποια λαϊκή εξουσία, όταν δεν θα υπάρχει (βιολογικά) ο λαός για να απολαύσει τα ευεργετήματά του !!! **Είναι αλήθεια - και αυτό δεν πρέπει να το κρύβουμε από τον κόσμο (άλλωστε «είναι ανάξιο λόγου για τους κομμουνιστές να κρύβουν τις προθέσεις τους»)** - ότι πολλά σημεία του μεταβατικού προγράμματος ΑΜΕΣΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ οδηγούν για την κάλυψή τους εκτός συστήματος, αλλά δεν πρέπει καθόλου κάτι τέτοιο να μας κάνει διστακτικούς: τι να γίνει π.χ. πραγματική ΔΩΡΕΑΝ Παιδεία δεν μπορούμε να έχουμε μέσα στον Καπιταλισμό, αυτό δεν σημαίνει ότι μέχρι την ανατροπή του πρέπει να αποδεχόμαστε π.χ. την ύπαρξη της παραπαιδείας και να μην

αγωνιζόμαστε για την κατάργησή της... Ούτε πρέπει να περιμένουμε σώνει και καλά την έλευση της Λαϊκής Εξουσίας - Οικονομίας για να θέσουμε ως ουσιαστικό και όχι για φτηνό συνδικαλισμό στόχο την αναγκαιότητα για την αποδέσμευση από ΝΑΤΟ - ΕΕ - ΔΝΤ - ΟΟΣΑ στην προοπτική μιας άλλης ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗΣ, από τη στιγμή που η ΑΝΑΓΚΑΙΑ και ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗ του ΧΡΕΟΥΣ [σοβαρό ζήτημα επιβίωσης του λαού] περνάει υποχρεωτικά και από τέτοιους δρόμους. Είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που ο ΣΥΡΙΖΑ αρχίζει να τα «μασάει» ολόένα και περισσότερο στα περί διαχείρισης του Χρέους (και της απόλυτης αναγκαιότητας για Μονομερή Στάση Πληρωμών - Διαγραφή αυτού, προκειμένου στοιχειωδώς να ανασάνει η ελληνική κοινωνία), γιατί ορθά διαπιστώνει ότι μια τέτοια ενέργεια θέτει την Ελλάδα αυτομάτως εκτός Ευρωζώνης και ΕΕ, κάτι για το οποίο δεν επιχαίρουν ούτε οι ευρωλιγούρηδες μελλοντικοί υπουργίσκοι του ούτε - πολύ περισσότερο - η ελληνική αστική τάξη [που έχει προσδέσει το μέλλον της στην ΕΕ, τουλάχιστον μέχρι νεωτέρας, ενώ τμήματά της ήδη χαριεντίζονται με την κυβερνητική προοπτική του ΣΥΡΙΖΑ...] και ούτε - τέλος - οι άρχουσες τάξεις της ΕΕ και της Ευρωζώνης που θα αντιμετωπίσουν πιθανότητα ανάπτυξης διαλυτικών τάσεων στη λυκοσυμμαχία του Ευρωπαϊκού Κεφαλαίου από πιθανό ...ξεστράτισμα της όποιας Ελλαδίτσας...

Το «ΠΟΙΟΣ» πρέπει να απαντάει στο αναγκαίο και στις μέρες μας ζήτημα του Πολιτικού Υποκειμένου της Αντίστασης - Εξέγερσης - Ανατροπής, μέσα από το τρίπτυχο Κίνημα - Μέτωπο - Κόμμα, όχι με τη λογική των ομόκεντρων κύκλων αλλά με την αλληλοτροφοδότησή τους με όρους οριζόντιας επικοινωνίας και άμεσης δημοκρατίας. Χρειαζόμαστε, πρώτα και κύρια, ένα Νέο Εργατικό Κίνημα, απαλλαγμένο από τον εργοδοτικό - κρατικοδίαιτο συνδικαλισμό των «λευκών κολλάρων», μέσα από μαχητικά πρωτοβάθμια σωματεία που πρέπει να δημιουργηθούν ιδιαίτερα στον στενάζοντα και ασυνδικάλιστο ιδιωτικό τομέα, από εργατικές / απεργιακές επιτροπές σε χώρους δουλειάς δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, από μάχιμες εργατικές συσπειρώσεις και συντονισμούς που θα συνενώνονται σε ένα Ανεξάρτητο Πανελλαδικό Κέντρο Αγώνα, ανταγωνιστικό προς τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ, μέσα - έξω και ενάντιά τους. Εν συνεχεία, χρειαζόμαστε ένα Πολιτικό Μέτωπο της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς (με πρόπλασμα αλλά όχι κατ' ανάγκη αποκλειστικό συντελεστή τη σημερινή ΑΝΤΑΡΣΥΑ), που θα θέσει επί τάπητος το ζήτημα της εφαρμογής του μεταβατικού προγράμματος ΑΜΕΣΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ, χωρίς να απεμπολεί και τη δυνατότητα κατάληψης της κυβερνητικής εξουσίας από μία πραγματική και όχι γκροτέσκο «Κυβέρνηση της Αριστεράς» (που τελευταία δεν αναφέρει ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ). Εδώ να σημειώσουμε την αναγκαιότητα να προχωρήσει η ουσιαστική Συμπόρευση με τις υπαρκτές και ζωντανές δυνάμεις της ριζοσπαστικής και κοινωνικής Αριστεράς, χωρίς καπρίτσια και αποκλεισμούς, ζωντανά - αμεσοδημοκρατικά και από τα κάτω, μέσα και από την εμπειρία του καθενός, ανένταχτου αριστερού αγωνιστή ή πολιτικής οργάνωσης, από τη συμμετοχή

του στο Νέο Εργατικό Κίνημα, ώστε να προκύπτουν και οι απαραίτητοι όροι για ουσιαστικές συμπράξεις και όχι προεκλογικές συγκολλήσεις πολιτικών γραφείων και λογής - λογής «κηνσόρων και θεραπόντων» από τα πάνω και με όρους «θαλπωρής των πολιτικών γραφείων», μακριά και έξω από τη ζώσα κοινωνική πραγματικότητα. Γιατί εδώ θα λογοδοτούν όλοι όσοι ενώ συνευρίσκονται στο εργασιακό σωματείο και την εργατική επιτροπή δεν μπορούν (ή δεν θέλουν) να συνευρίσκονται και «ένα σκαλί παραπάνω», στα πολιτικά και κοινωνικά επίδικα της Ανατροπής. Τέλος, χρειαζόμαστε το σύγχρονο Κόμμα «Νέου Τύπου», το μοντέρνο συλλογικό διανοητή και πολιτικό καθοδηγητή της επαναστατικής διαδικασίας ως το τέλος της, που θα σημάνει και την αυτοκατάργησή του με την κατάργηση της πολιτικής στην κομμουνιστική πραγματικότητα του μέλλοντός μας. Είναι το επαναστατικό Κόμμα που θα συντάξει και θα εφαρμόσει, μαζί με τους εξεγερμένους προλετάριους και τα σύμμαχα κοινωνικά στρώματα, το ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ και το ΣΥΝΤΑΓΜΑ της ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, του ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ και του ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ της ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. Έχουμε πολλές φορές και σε διάφορα Σώματα (Συνέδρια - Συνδιασκέψεις κλπ.) πει ότι δεν θεωρούμε το «NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση» το Κόμμα Νέου Τύπου που έχει ανάγκη η εποχή μας, ωστόσο - και επειδή τίποτα στη ζωή δεν προκύπτει από παρθενογένεση - πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι (με όλη τη θετική και την αρνητική εμπειρία μας όλα αυτά τα χρόνια από τη συμμετοχή μας στα κινήματα, τα μέτωπα, τους όποιους συντονισμούς και συμπορεύσεις με άλλους κοινωνικούς αγωνιστές και δυνάμει επαναστάτες) ότι θα δώσουμε και την ψυχή μας ακόμη για τη δημιουργία, την ισχυροποίηση, το στέριωμά του στην κοινωνία μαζί με όλους όσους συγχρωτίζονται σε μία τέτοια πορεία. Και είναι, πράγματι, ετούτο ένα ύψιστο καθήκον για έναν επαναστάτη!!!

Ολοκληρώνοντας, τέλος, με το «ΠΩΣ», πρέπει να εστιάσουμε στη βαρύτητα ενός συνεκτικού ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ που θα οδηγεί στην οριστική έξοδο από τον καπιταλιστικό «μονόδρομο». Ας μην αυταπατόμαστε, εδώ θα αναμετρηθούμε με τις αδυναμίες μας αλλά και θα διαπιστώσουμε τις δυνατότητες και τη δυναμική της στρατηγικής μας στόχευσης, γιατί χωρίς επαναστατικό πρόγραμμα δεν υπάρχει επαναστατικό κόμμα. Χρειάζεται να τονιστεί ότι αυτό το πρόγραμμα δεν θα είναι απλά μία αναθεωρημένη, επί το ...κομμουνιστικότερον, version του ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΑΜΕΣΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ, όσο κι αν το τελευταίο στην πλήρη εφαρμογή του οδηγεί εκτός καπιταλισμού. Το ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ πρόγραμμα είναι ικανό να σε βγάλει από τον καπιταλισμό, στην αναζήτηση μιας ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ, αλλά όχι αναγκαίο να σε οδηγήσει και στον κομμουνισμό. Το παράδειγμα των εκμεταλλευτικών, τελικά, καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης - πρώτα και κύρια της Σοβιετικής Ένωσης - που παρέμειναν οίωνοι μεταβατικά μετά τις επαναστατικές διαδικασίες που τα δημιούργησαν, έως ότου

καταρρεύσουν ως «η άρνηση της άρνησης» όχι του καπιταλισμού αλλά του αναγκαίου σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας που ευαγγελίζονταν, είναι απόλυτα διδακτικό. Εδώ, σύντροφοι, δεν υπάρχουν απλές «συνταγές» και «ρετσέτες», εύκολες λύσεις και ευθύγραμμες λεωφόροι, παρά μόνο στενοί – δύσβατοι και αγκαθωτοί αγροτικοί δρόμοι («Σύντροφοι, αγκαθωτός ο δρόμος προς τον κομμουνισμό» διακήρυξε ο Μαγιακόφσκι). Η εμπειρία των επαναστατών, η πορεία τους μέσα από λάθη και διορθώσεις, σε πνεύμα άμεσης δημοκρατίας και εξαντλητικής [πλην, ουσιαστικής] αυτοκριτικής είναι η μοναδική «σταθερά» σε ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο σκηνικό. Άλλωστε, κάθε στιγμή αναμετρούμαστε και με τις ανθρώπινες αδυναμίες μας, σε κάθε στιγμή συγκρούονται μέσα μας η λογική της ενσωμάτωσης και της υποταγής με τη λογική της εξεγερτικής ελευθεριότητας και της ανυπακοής. Και εδώ μπορεί να βοηθήσει ο συλλογικός διανοητής (το κόμμα): η λογική του «εμείς» στο οποίο πρέπει να «υποτάσσεται» αλλά και να συνθέτει ταυτόχρονα η λογική του όποιου «εγώ» [η συλλογική ατομικότητα του Νέου Ανθρώπου στον κομμουνισμό, που έλεγαν οι κλασικοί].

Συντρόφισσες και Σύντροφοι,

Ο «πολιτικός χρόνος» δεν είναι άπειρος ούτε υπάρχει κάποια αέναη «διασταλτική» ερμηνεία του. Τώρα είναι η στιγμή για ουσιαστικές αποφάσεις και – ακόμη πιο ουσιαστική – πολιτική πρακτική, αντάξια των κομμουνιστών που έχει ανάγκη η – πράγματι ενδιαφέρουσα – εποχή μας. Για να γίνει πραγματικότητα η ευχή / παρακαταθήκη του Γιώργη Γράψα: «έρχεται η δική μας εποχή» !!! Για να μη γίνουμε ένα ακόμη ρομαντικό, ωστόσο αποτυχημένο πείραμα της Επαναστατικής Αριστεράς στην προσπάθεια της να αλλάξει τον κόσμο... Και, πιστέψτε με, αυτός ο τελευταίος το έχει κάτι τέτοιο πολύ ανάγκη...

narnet.gr